

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 258/2022
20.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Станковић, Јелене Ивановић, Катарине Манојловић Андрић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против тужене Републике Србије – Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 705/21 од 16.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 705/21 од 16.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 705/21 од 16.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Првим ставом изреке пресуде Основног суда у Врбасу П 567/20 од 10.02.2021. године утврђено је да је тужилац повукао тужбу у делу тужбеног захтева којим је тражено да суд обавезе тужену да тужиоцу на име разлике између припадајуће и исплаћене личне инвалиднине за период од 01.11.2017. године до 30.09.2019. године исплати износ од 4.344,32 динара и да тужиоцу на име разлике између припадајућег и исплаћеног новчаног примања за корисника млађег од 80 година за период од 01.11.2017. године до 30.09.2019. године исплати износ од 17.292,95 динара. Другим ставом изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 521,22 динара на име обрачунате законске затезне камате за личну инвалиднину и износ од 3.087,28 динара на име обрачунате законске затезне камате за месечна и новчана примања корисника млађег од 80,00 година, све са законском затезном каматом од 24.03.2020. године, као дана подношења тужбе до исплате. Трећим ставом изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 62.665,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Првим ставом изреке пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 705/21 од 16.09.2021. године делимично је усвојена а делимично одбијена жалба тужене, па је пресуда Основног суда у Врбасу П 567/20 од 10.02.2021. године у побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари и трошковима поступка преиначена тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев за исплату преко износа од 226,15 динара до досуђених 521,22 динара на име обрачунате законске затезне камате за личну инвалиднину за 2017. и 2018. годину, са законском затезном каматом на ту разлику, захтев тужиоца за исплату преко износа од 2.138,28 динара до досуђених 3.087,28 динара на име обрачунате законске затезне камате за месечно новчано примање корисника млађег од 80 година за 2017. и 2018. годину, са законском затезном каматом на ту разлику и захтев тужиоца за исплату трошкова поступка преко износа од 27.594,00 динара до досуђених 62.665,00 динара са законском затезном каматом на ту разлику, док је у непреиначеном делу одлуке о главној ствари првостепена пресуда потврђена. Другим ставим изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 6.720,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију побијајући је у делу одлуке о трошковима поступка, указујући на потребу уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије сходно члану 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер се изјављеним ванредним правним леком не указује на законске разлоге за изузетну дозвољеност ревизије из члана 404. став 1. ЗПП.

Са изнетих разлога одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. и члана 420. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да када је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним овим законом меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.). Камате, уговорна казна и остале споредна тражења, као и парнични трошкови, не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Како се ревизијом побија одлука о трошковима поступка која не чини главни захтев, ревизија није дозвољена. Није од утицаја што је другостепени суд преиначио првостепену одлуку, јер се одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, према којој је ревизија дозвољена када суд преначи пресуду и одлучи о захтевима странака, не примењује на одлуке о трошковима поступка.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у другом ставу изреке.

Како тужиочева ревизија није усвојена, то је сходно члану 165. став 1. ЗПП, као неоснован одбијен његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић